

ACUM UN SERIAL
DE EXCEPȚIE TRANSMIS DE

prime video

PANICA

BESTSELLER *THE NEW YORK TIMES*

LAUREN OLIVER

YOUNG
ARMADA

LAUREN OLIVER
PANICA

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză de
DORINA TĂTĂRAN

YOUNG
ARMADA

Prepress copertă: Alexandru CSUKOR
Redactor-șef: Marian COMAN
Redactor: Georgiana PARASCHIV
Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR
Lector: Cristina NAN

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
OLIVER, LAUREN

Panica / Lauren Oliver; trad. din lb. engleză: Dorina Tătăran. -
Ed. a 2-a. - București: Nemira Publishing House, 2021
ISBN 978-606-43-1174-0

I. Tătăran, Dorina (trad.)

821.111

Lauren Oliver
PANIC

Copyright © 2014 by Laura Schechter

© NEMIRA, 2016, 2021

ARMADA este un imprint al Grupului editorial **NEMIRA**.

Tiparul executat de ARTPRINT S.R.L.
Tel: 0723.13.05.02, e-mail: office@artprint.ro

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1174-0

Strălucitei mele editoare, Rosemary Brosnan.
Îți mulțumesc pentru înțelepciunea ta, pentru tot sprijinul acordat
și, mai presus de toate, pentru prietenia ta.
N-aș fi terminat de scris această carte
fără încurajările tale.
Îți mulțumesc pentru că m-ai ajutat
să devin o scriitoare mai bună!

SÂMBĂTĂ, 18 IUNIE

HEATHER

Apa era atât de rece, încât îi tăie respirația lui Heather, când trecu printre tinerii adunați pe mal, care stăteau cu picioarele la mică adâncime, fluturând prosoape și pancarte improvizate, ovaționându-i pe cei care urmau să sară. Trase aer în piept și se scufundă. Vocile, strigătele și râsetele încetară pe dată să se mai audă. O singură voce rămase cu ea.

N-am vrut să se întâmple asta.

Ochii aceia; genele lungi, alunița de sub sprânceana dreaptă.

E ceva ce mă atrage la ea.

Ceva ce mă atrage la ea. Cu alte cuvinte: nimic nu mă atrage la tine.

Plănuise să îi spună că îl iubește, în seara aceea.

Senzația de frig era, pur și simplu, ca prevestirea unei furtuni, ca un iureș prin corpul ei. Își simțea pantalonii scurți din blugi de parcă ar fi fost plini cu pietre. Din fericire, anii în care înfruntase golful cu Bishop și se întrecuseră în apa de la cariera de piatră făcuseră din Heather Nill o înotătoare puternică.

În unde erau o mulțime de trupuri care se răsuceau, stropeau și țopăiau, adică săritorii, și oameni care se alăturaseră înotului lor festiv și intraseră în apă îmbrăcați, cu dozele de bere și cu jointurile. Auzea un ritm îndepărtat, o reverberație slabă, de care se lăsă purtată prin apă, fără gânduri, fără teamă.

Asta însemna Panica: să nu îți fie teamă.

Scoase capul la suprafață să ia aer și văzu că deja traversase fâșia îngustă de apă și ajunsese pe malul opus: o grămadă neregulată de stânci acoperite cu mușchi verde și negru, adunate laolaltă ca un străvechi morman de Lego. Pline de fisuri și crăpături, se înălțau spre cer, deasupra apei.

Treizeci și unu de adolescenți săriseră deja, toți prieteni de-ai lui Heather și foști colegi de clasă. Doar un grupuleț rămăsese sus, pe culme, pe buza stâncoasă și crestată a țărmlui, ce se întindea în aer deasupra apei, în partea de nord, ca un dinte uriaș, care își croise drum în pământ.

Era prea întuneric să îi vadă. Lanternele și focurile de tabără luminau doar țărmlul și puțin din apa precum cerneala și din fețele celor care săriseră și care încă pluteau la suprafață, triumfători, prea fericiți pentru a mai simți frigul și luându-i în zeflema pe ceilalți competitori. Vârful crestei era o întunecime sălbatică, unde copacii năpădeau stânca sau unde poate că stânca se pierdea printre copaci.

Dar Heather știa cine sunt. Toți competitorii trebuiau să se prezinte când ajungeau sus pe creastă, apoi Diggin Rodgers, „comentatorul sportiv“ al aceluia an, striga numele fiecăruia în megafonul pe care îl împrumutase de la fratele lui mai mare, care era polițist. Trei oameni mai trebuiau

să sară: Merl Tracey, Derek Klieg și Natalie Velez. Nat. Cea mai bună prietenă a lui Heather.

Heather își vârî degetele într-o fisură din stâncă și se ridică. Mai devreme, dar și în anii trecuți, se uitase cum toți jucătorii se cățăraseră pe creastă, ca niște insecte uriașe, de pe care se prelingea apa. În fiecare an, oamenii se întreceau să fie primii care săreau, deși nu câștigau niciun punct în plus. Era o chestie de orgoliu.

Se lovi tare cu genunchiul de o stâncă ascuțită. Când se uită în jos, văzu sânge picurându-i din rotulă. În mod ciudat, nu simțea nicio durere. Și, deși toți ceilalți încă ovaționau și strigau, îi auzea parcă din depărtare. Cuvintele lui Matt acopereau toate vocile.

Uite ce-i, pur și simplu, nu merge.

E ceva ce mă atrage la ea.

Dar putem fi prieteni.

Aerul era răcoros. Vântul se întetise și sufla printre copacii bătrâni, astfel încât din pădure se auzea un șuierat pătrunzător, dar ea nu mai simțea frigul. Inima îi bătea cu putere și i se pusese un nod în gât. Găsi o altă fisură în stâncă, își sprijini picioarele pe mușchiul alunecos și se ridică, așa cum văzuse că făceau jucătorii în fiecare vară, încă de când era în clasa a opta. Auzea vag vocea lui Diggin, distorsionată de megafon.

— Ultimul în joc... un concurent nou...

Dar jumătate dintre cuvintele lui se pierdură în vânt.

Sus, sus, sus, ignorând durerea din degete, încercând să rămână pe partea stângă a crestei, unde stâncile se adunau una în alta, formând o margine lată, pe care era ușor de urcat.

Brusc, o siluetă întunecată trecu pe lângă ea. Aproape că alunecă. În ultima clipă, își propti picioarele mai bine pe marginea îngustă și își înfipse bine degetele, să se sprijine. Un val de ovații se auzi și primul ei gând fu: Natalie. Dar apoi răsună vocea lui Diggin:

— Și, iată-l, doamnelor și domnilor! Merl Tracey, al treizeci și doilea concurent al nostru!

Aproape ajunsese sus. Riscă să arunce o privire în spate și văzu o pantă stâncoasă, abruptă și apa întunecată lovindu-se de stâncile de jos. Brusc, i se păru că era o distanță de milioane de kilometri. Într-o clipită, ceața din minte i se risipi, furia și durerea dispărură și își dori să se târască înapoi la siguranța malului, unde o aștepta Bishop. Puteau merge la Dot's, să mănânce gofre cu mult unt și cu multă smântână. Puteau să se plimbe cu mașina, cu geamurile deschise, să asculte greierii sau să stea pe capota automobilului lui vorbind despre nimicuri.

Dar era prea târziu. Vocea lui Matt îi reveni în minte și continuă să urce.

Nimeni nu știe cine a inventat Panica sau când a început. Există mai multe teorii. Unii dau vina pe închiderea fabricii de hârtie, care pusese pe liber, peste noapte, patruzeci la sută din populația adultă din orașelul Carp din statul New York. Lui Mike Dickinson (bine-cunoscut fiindcă fusese arestat pentru trafic cu droguri exact în noaptea balului de absolvire și care în prezent schimbă frâne la Jiffy Lube, pe Route 22) îi place să-și atribuie meritul;

de aceea el continuă să se ducă la săritura din deschiderea jocului, chiar și la șapte ani după absolvire.

Niciuna dintre povești nu e adevărată, oricum. La fel ca multe alte lucruri din Carp, un orașel sărac, cu doisprezece mii de locuitori, aflat la mama zmeilor, Panica începuse pentru că era vară și fiindcă nimeni nu avea nimic mai bun de făcut pe acolo.

Regulile sunt simple. În prima zi după absolvire are loc săritura de deschidere, iar jocul continuă toată vara. După ultima înfruntare, câștigătorul ia premiul. Toți cei de la Carp High pun bani, fără excepție. Taxa este de un dolar pe zi, pentru fiecare zi de școală, din septembrie până în iunie. Cei care refuză să plătească primesc avertizări care pot fi blânde sau convingătoare: dulapul vandalizat, geamuri sparte, fețe șifonate.

Și e cinstit. Oricine vrea să joace are șansa să câștige.

O altă regulă: toți seniorii, cei din ultimul an, dar nu mai seniorii, sunt eligibili și trebuie să-și anunțe intenția de a concura participând la săritură, prima dintre întreceri. Uneori, se înscriu chiar și patruzeci de tineri. Și există un singur câștigător. Doi arbitri planifică jocul, denumesc întrecerile, transmit instrucțiunile, oferă premii și deduc puncte. Ei sunt aleși de către arbitrii din anul precedent, în secret. Nimeni, în toată istoria jocului, n-a spus vreodată că ar fi fost arbitru.

Au existat suspiciuni, desigur, zvonuri și speculații. Carp e un oraș tare mic, iar arbitrii sunt plătiți. De exemplu, cum de Myra Campbell, care mereu fura prânzul de la cantină, pentru că nu avea mâncare acasă, și-a permis,

brusc, acea Honda? Ea le-a spus că îi murise un unchi. Dar nimeni nu auzise vreodată de unchiul ăla, de fapt, nimeni nu se gândise vreodată la Myra, până când venise cu mașina aceea, cu geamurile lăsate, fumând, cu soarele reflectându-se atât de puternic în parbriz, încât aproape că-i acoperise zâmbetul.

Doi arbitri aleși în secret, sub jurământ de taină, care lucrează împreună. Asta-i regula. Altfel, ar putea fi mituiți și chiar amenințați. De aceea sunt doi, pentru a fi siguri că lucrurile rămân echilibrate, pentru a reduce riscul ca unul din ei să trișeze și să divulge informații, să ofere ponturi. Dacă jucătorii știu la ce să se aștepte, se pot pregăti. Și n-ar fi deloc cinstit. Parțial, elementul-surpriză, faptul că nu se cunoaște nimic îi elimină unul câte unul.

De obicei, miza ajunge la 50 000 de dolari, după ce sunt deduse taxele și după ce arbitrii – oricine ar fi ei – își iau partea. Cu patru ani în urmă, Tommy O'Hare și-a luat câștigurile, a cumpărat de la amanet două obiecte, unul fiind un Ford galben-lămâie, s-a dus direct în Las Vegas și a jucat toți banii pe negru, la ruletă.

În anul următor, Lauren Davis și-a pus dinți noi și o pereche de țâțe noi, apoi s-a mutat în New York. S-a întors în Carp după două Crăciunuri și a stat cât să-și etaleze o poșetă nouă și un nas și mai nou, apoi a fugit înapoi. Zvonurile au rămas în urma ei: ieșea cu fostul producător al unui *reality show* despre slăbit; era model pentru Victoria's Secret, deși nimeni nu o văzuse vreodată în vreun catalog. (Și mulți dintre băieți chiar se uitaseră prin ele!)

Conrad Spurlock s-a apucat de făcut metamfetamină – afacerea tatălui său – și a băgat banii într-un atelier nou, pe Mallory Road, după ce un altul le arsese din temelii. Iar Sean McManus a folosit banii să meargă la facultate, fiindcă vrea să devină medic.

În șapte ani de joc au fost trei decese, patru, dacă îl luăm în calcul și pe cel a lui Tommy O'Hare, care s-a împușcat cu cel de-al doilea obiect cumpărat de la amanet, după ce la ruletă i-a ieșit numărul pariat, dar pe roșu.

Vezi? Până și câștigătorii Panicii se tem de ceva.

Așadar, să ne întoarcem la ziua de după absolvire, cea în care se dă startul Panicii, ziua săriturii. Să derulăm înapoi, până pe malul apei, dar să ne oprim cu câteva ore înainte ca Heather să ajungă pe creastă, împietrită, îngrozită de ideea de a sări.

Întoarce camera încet... Nu am ajuns încă. Mai avem puțin, totuși.

DODGE

Nimeni de pe mal nu îl încuraja pe Dodge Mason, nici nu l-ar fi ovaționat nimeni, indiferent cât de departe ar fi ajuns. Nu conta. Tot ce conta era câștigul. Iar Dodge avea un secret, știa ceva despre Panică, probabil că știa mai mult decât oricare dintre cei aflați pe plajă. De fapt, avea două secrete.

Lui Dodge îi plăceau secretele. Îi dădeau energie, îl făceau să se simtă puternic. Când era mic, spunea chiar că avea propria lume secretă, un loc personal al umbrelor, unde putea să se ghemuiască și să se ascundă. Chiar și acum, în zilele proaste ale Daynei, când durerea era nimicitoare și începea să plângă, când mama lui stropea toată casa cu Febreze¹ și îl invita pe noul ei iubit de tot rahatul, iar Dodge auzea târziu în noapte cum patul se izbea de perete, de parcă l-ar fi lovit un pumn în stomac, el era tentat să se cufunde în acel loc întunecat, plăcut și care-i aparținea lui și numai lui.

---

¹ Denumirea unei linii de odorizante (inițial, doar textile) produse de compania Procter&Gamble și comercializate în Europa sub denumirea Ambi Pur (n. red.).

La școală, toți îl considerau un laș. Dodge știa asta. Arăta ca un laș. Întotdeauna fusese înalt și slab, ascuțit, exact ca tatăl său, cum îi spunea mama lui. Din câte știa, trupul sfrijit și pielea închisă la culoare erau singurele lucruri moștenite de la tatăl său, un dominican care lucrase la construcția de acoperișuri și cu care mama lui fusese împreună pentru câteva clipe dogoritoare, pe vremea când locuia în Miami. Dodge nu-și amintea nici măcar numele lui. Roberto. Sau Rodrigo. Sau vreun alt rahat d-ăsta.

Când rămăseseră blocați pentru prima dată în Carp (mereu se gândea astfel la situația lor, că rămăseseră blocați acolo; el, Dayna și mama lui erau ca niște pungi din plastic goale, care rătăceau prin țară purtate de vânt și, din când în când, se agățau de vreun stâlp de telefon sau pe sub roțile vreunei camionete, unde rămâneau o vreme), fusese bătut de trei ori: mai întâi, de Greg O'Hare, apoi de Zev Keller și pe urmă, din nou, de Greg O'Hare, doar să se asigure că Dodge cunoștea regulile. Iar Dodge nu ripostase. Nici măcar o dată.

Fusese și în situații mai rele.

Iar acela era al doilea secret al lui Dodge și sursa puterii lui. Nu se temea. Pur și simplu, nu-i păsa. Iar asta era cu totul și cu totul *altceva*.

Cerul era presărat cu roșu și purpuriu, și portocaliu. Lui Dodge îi părea că seamănă cu o vânătaie imensă sau cu o poză făcută în interiorul unui corp. Mai era vreo oră până la apus și până la miză, apoi urma săritura.

Dodge deschise o bere. Prima și singura. Nu voia să fie amestecat și nici nu trebuia să fie. Dar fusese o zi caldă și venise direct de la Home Depot și îi era sete.

Lumea abia începea să se adune. Din când în când, Dodge auzea din depărtare vreo portieră trântită, câte un strigăt dintre copaci, vacarmul muzicii. Whippoorwill Road era la vreo patru sute de metri; tinerii începeau să apară de pe potecă, croindu-și drum prin vegetația deasă, dând la o parte mușchiul și lujerii ce atârnav din copaci, cărând cu ei lăzi frigorifice, sticle și difuzoare de iPod, punând ochii pe vreun petic de nisip.

Școala se terminase. De tot, pentru totdeauna. Trase aer în piept. Dintre toate locurile unde trăise – Chicago, Washington DC, Dallas, Richmond, Ohio, Rhode Island, Oklahoma, New Orleans –, New York-ul mirosea cel mai bine. La fel ca maturizarea și schimbarea, lucrurile se transformau și deveneau alte lucruri.

Ray Hanrahan și prietenii lui ajunseseră primii. Ceea ce nu era deloc surprinzător. Deși concurenții nu erau anunțați oficial până în momentul săriturii, Ray se lăuda de câteva luni că el va lua acasă premiul, la fel cum făcuse fratele lui, cu doi ani în urmă. Luke câștigase la limită, în ultima rundă. Plecase cu cincizeci de miare. Celălalt concurent nu mai plecase pe propriile picioare. Și, dacă medicii spuneau adevărul, nu avea să mai umble vreodată.

Dodge învârti o monedă în palmă, o făcu să dispară, apoi să reapară între degetele lui. În clasa a patra, iubitul mamei lui – nu-și amintea care dintre ei – îi cumpăraseră o carte despre trucurile magicienilor. Locuiseră în Oklahoma în anul acela, o hazna într-un bazin plat, unde soarele pârla pământul și iarba, iar el petrecuse o vară întreagă învățând cum să scoată monede din urechi și să vâre o carte de joc în buzunar atât de repede, încât să nu observe nimeni.

La început, fusese doar o modalitate de a-și umple timpul, dar devenise o adevărată obsesie. Era ceva rafinat în asta: în felul în care oamenii priveau fără să vadă, cum mintea completa ceea ce se aștepta să vadă, cum te trădau ochii.

El știa că Panica era un mare truc de magie. Arbitrii erau magicienii; restul erau doar o adunătură de gură-cască tâmpiți.

Urmă Mike Dickinson, cu doi prieteni, toți, în mod vizibil, băuți. Părul lui Dick începuse să se rărească și îi văzu buclăți de scalp când se aplecă să lase pe plajă geanta frigorifică. Prietenii lui cărau un scaun vechi de salvamar: tronul pe care Diggin, crainicul, avea să stea pe durata evenimentului.

Dodge auzi un bâzâit ascuțit. Lovi fără să se gândească și prinse țânțarul exact când începea să se hrănească, astfel că pe călcâiul lui gol rămase o urmă neagră. Ura țânțarii. Păianjenii la fel, deși îi plăceau alte insecte, le găsea fascinante. Într-un fel, erau ca oamenii: proaste și, uneori, rele, orbite de nevoie.

Cerul se întuneca; lumina se estompa, la fel și culorile, care dispăreau după linia copacilor, dincolo de creastă, de parcă le trăgea cineva într-acolo.

Heather Nill sosi și ea pe plajă, urmată de Nat Velez și, în cele din urmă, de Bishop Marks, care se grăbea în urma lor, fericit ca un ciobănesc imens. Chiar și de la distanță, Dodge își dădea seama că ambele fete erau încordate. Heather își făcuse ceva la păr. Nu știa ce, dar nu era adunat în obișnuita coadă și chiar arăta de parcă și l-ar fi îndreptat. Și nu era sigur, dar parcă era machiată.

Se gândi dacă să se ridice și să meargă să le salute. Heather era super. Îi plăcea că era înaltă și dură, în felul ei. Îi plăceau

umerii ei lați și felul în care se mișca, mereu cu spatele drept, deși era sigur că fata și-ar fi dorit să fie cu câțiva centimetri mai scundă, își dădea seama după faptul că purta doar pantofi fără toc și teniși cu talpă joasă.

Dar, dacă se ridica, trebuia să vorbească și cu Natalie și simțea un nod în stomac numai privind-o de la distanță, de parcă ar fi fost lovit. Nat nu era chiar rea cu el, nu la fel ca alți colegi, dar nu era nici drăguță, iar asta îl deranja mai mult decât orice altceva. De obicei, îi zâmbea vag, când îl găsea vorbind cu Heather și, în timp ce privirea sa trecea peste el, prin el, își dădea seama că, de fapt, fata nu s-ar uita la el absolut niciodată. La focul de tabără de la sfârșitul anului școlar, cu un an în urmă, îi greșise numele și îi spusese „Dave“. El se dusese doar pentru că sperase să o vadă. Iar acolo, în mulțime, o zărise; se dusese spre ea, amețit de zgomot, și de căldură, și de shotul de whisky pe care îl băuse în parcare, cu intenția de a vorbi cu ea pentru prima dată. Exact când se întinsese să o atingă pe cot, ea făcuse un pas înapoi și îl călcase.

„Vai! Scuze, Dave!“ îi spusese, chicotind.

Respirația ei mirosea a vanilie și a votcă. Stomacul parcă i se deschisese, iar mâțele îi căzuseră până în pământ. În grupa lor absolviseră doar 107 elevi din 150, câți începuseră. Iar ea nici măcar nu-i știa numele!

Așa că acum rămase pe loc, cu degetele mari înfipite în pământ, așteptând fluierul de început.

Avea să câștige.

Avea să câștige de dragul Daynei.

Avea să câștige de dragul răzbunării.

HEATHER

- **P**robă, probă, unu, doi, trei!
Diggin testa megafonul. Vechea carieră de pe Whippoorwill Road, goală de la sfârșitul secolului al XVIII-lea, fusese umplută cu apă în anii 1950, pentru a se amenaja un spațiu de înot. Înspre sud era plaja: o fâșie îngustă de nisip și de piatră, pe care se presupunea că accesul era interzis după ce se întuneca, dar care fusese arareori folosită înainte și pe care se zăreau o grămadă de mucuri de țigări, cutii de bere, pungi goale și, uneori, preservative aruncate pe jos, ca niște meduze cilindrice.

În seara aceea, plaja era aglomerată, acoperită de pături și de scaune de plajă, iar aerul era greu din cauza mirosului de insecticid folosit contra țânțarilor și a celui de băutură.

Heather închise ochii și inspiră adânc. Acela era mirosul Panicii, mirosul verii. La malul apei se produse o explozie de culori și de sunete, de țipete și de râsete. Artificii. Într-o strălucire rapidă de roșu și verde, Heather le văzu pe Kaitlin Frost și pe Shayna Lambert râzând, în timp ce Patrick Culbert încerca să mai aprindă câteva artificii.

Ciudat! Ceremonia de absolvire fusese doar cu o zi înainte – Heather renunțase să participe, deoarece Krista, mama ei, nu apăruse și se gândise că nu avea rost să pretindă că era cine știe ce chestie glorioasă să treacă peste patru ani de cursuri obligatorii. Dar ea deja se simțea de parcă trecuseră ani buni de când terminase liceul, de parcă totul fusese un vis lung și insipid. Poate, se gândi, era din cauză că oamenii nu se schimbă. Toate zilele se adunau una într-alta, iar acum aveau să fie absorbite în trecut.

În Carp nu se întâmpla niciodată nimic. Nu existau surprize.

Vocea lui Diggin răsună peste mulțime:

— Doamnelor și domnilor, am de făcut un anunț: a început vacanța de vară!

Începea! Toată lumea ovaționa. Urmă un alt foc de artificii. Erau în mijlocul pădurii, la opt kilometri de cea mai apropiată casă. Puteau face zgomot cât voiau. Puteau să urle. Nimeni nu îi auzea.

Heather știa că ar fi trebuit să îi spună lui Nat ceva încurajator, ea și Bishop erau acolo pentru Natalie, să o susțină moral. Bishop făcuse chiar o pancartă: *Hai, Nat! Lângă îndemn*, desenase o siluetă uriașă, Natalie își putea da seama că era ea, pentru că avea un hanorac roz și stătea pe o grămadă de bani.

— Cum de Nat nu are pantaloni? Întrebă Heather.

— Poate că i-a pierdut în timpul săriturii, zise Bishop și se întoarse zâmbind spre Nat.

De câte ori zâmbea așa, ochii lui se transformau: nu mai erau de culoarea siropului, ci o căpătau pe cea a mierii.

— Niciodată n-am fost bun la desen.

Lui Heather nu-i plăcea să vorbească despre Matt în fața lui Bishop. Nu suporta felul în care el își dădea ochii peste cap când aducea vorba despre Matt, de parcă tocmai punea radioul pe un post cu muzică proastă. Dar, în cele din urmă, nu se abținu:

— Tot n-a venit.

Heather vorbi încet, să o audă doar Nat:

— Scuze, Nat! Știi că nu e momentul, adică, noi am venit pentru tine...

— E în regulă.

Nat se întinse și-i strânse mâna lui Heather. Se strâmbă, de parcă ar fi pus-o cineva să bea o limonadă neîndulcită.

— Uite ce-i: Matt nu te merită, da? Poți să ai pe cineva mai bun decât el.

Heather se strădui să râdă.

— Ești cea mai bună prietenă a mea, Nat! E normal să *nu* mă minți.

Nat clătină din cap.

— Sunt sigură că va veni foarte curând. Jocul trebuie să înceapă.

Heather își verifică din nou telefonul, pentru a mia oară. Nimic. Îl oprise de câteva ori și îl repornise, doar să se convingă că funcționa. Vocea lui Diggin răsună din nou:

— Regulile Panicii sunt simple. Oricine poate participa, însă doar o persoană va câștiga.

Diggin anunță premiul.

Nu mai puțin de 67 000 de dolari!

Heather se simți ca și cum ar fi fost lovită în stomac: 67 000 de dolari! Probabil că era cel mai mare câștig din toate timpurile! Mulțimea începu să murmure, suma trecând printre ei ca un curent electric, ajungând pe buzele fiecăruia. *Rabat, omule, tre' să fii nebun să nu joci!* Nat arăta de parcă tocmai ar fi înghițit o lingură mare de înghețată.

Diggin vorbi în continuare, neluând în seamă gălăgia, și le explică regulile – șase întreceri se vor desfășura pe parcursul verii, în condiții de strictă confidențialitate; vor fi eliminări după fiecare întrecere; vor exista probe individuale pentru fiecare participant care trecea de jumătate –, dar nimeni nu asculta. Era același discurs de fiecare dată. Heather urmărea Panica de când era în clasa a opta. Ar fi putut ține discursul chiar ea.

Suma aceea – 67 000 de dolari! – i se înfășură în jurul inimii și i-o strânse. Fără să vrea, se gândi la tot ce ar putea face cu banii aceia; se gândi cât de departe ar putea pleca, ce ar putea să cumpere, cât ar putea trăi cu ei. La câți kilometri depărtare de Carp ar putea ajunge.

Dar... nu! Nu putea să îl părăsească pe Matt. Doar el spusese c-o iubește! Matt era viitorul ei. Strânsoarea din jurul inimii slăbi un pic și fata constată că putea să respire din nou. Lângă ea, Natalie își dădea jos pantalonii scurți din blugi și își arunca din picioare pantofii.

— Îți vine să crezi? o întrebă.

Își aruncă tricoul, tremurând. Lui Heather nu-i venea să creadă că insistase să poarte costumul acela de baie ridicol, care avea să dispară îndată ce va ajunge în apă. Natalie râsese. *Poate c-așa, glumise ea, o să câștig niște puncte în plus.*

Așa era Natalie: încăpățânată. Și vanitoasă. Heather tot nu înțelegea de ce hotărâse să participe. Lui Nat îi era frică de orice.

Cineva – probabil, Billy Wallace – fluieră.

— Frumos fund, Velez!

Nat îl ignoră, dar Heather își dădu seama că îl auzise și doar se prefăcea că nu îi place. Se întrebă ce ar spune Billy Wallace dacă ea ar fi cea îmbrăcată cu o bucătică de textil ca aceea. *Uau, ia uite cât de mare e chestia aia! Ai nevoie de un permis special să porți cu tine așa ceva, Heather?*

Dar Matt o iubea. Matt o considera drăguță.

Zgomotul de pe plajă se intensifică și deveni un vuiet: țipete și strigăte, oameni care fluturau pancarte făcute de ei înșiși și steaguri, artificii care explodau ca niște împușcături. Își dădu seama că venise momentul. Avea să se audă fluierul.

Panica era pe cale să înceapă.

Exact atunci îl văzu. Mulțimea se dăduse la o parte pentru scurt timp și îl zări, zâmbind, vorbind cu cineva; apoi îl pierdu în mulțime.

— E aici. Nat, e aici.

— Ce?

Nat nu mai era atentă. Lui Heather i se gătui vocea. Pentru că mulțimea se risipise din nou, tocmai când ea pornise spre el, parcă purtată de gravitație – simțind o ușurare în piept, simțind că avea ocazia să îndrepte lucrurile, șansa de a face totul cum trebuie, măcar o dată –, iar în clipa aceea văzu că vorbea cu Delaney O'Brien.

Nu vorbeau doar. Șușoteau.

Apoi a sărutat-o.

Se auzi fluierul, ascuțit, în tăcerea bruscă, precum țipătul unei păsări ciudate.

Heather ajunsese sus pe creastă exact când Derek Klieg porni și se aruncă în aer, cu trupul contorsionat, strigând. Câteva clipe mai târziu, se auziră ovații, când el ateriză.

Natalie era ghemuită la câțiva metri mai încolo, palidă; pentru un moment, lui Heather i se păru că o auzea numărând. Apoi, Nat se întoarse și clipi des, de parcă ar fi încercat să vadă clar fața lui Heather. Deschise gura și o închise la loc. Inima lui Heather bătea repede și puternic.

— Hei, Nat, zise ea, exact când aceasta se ridică.

— Ce naiba faci? se răsti Natalie.

Acum, Heather era conștientă de tot: durerea din mâini și din coapse, durerea din degete, mușcătura ascuțită a vântului. Natalie părea furioasă. Tremura, deși poate că era de la frig.

— O să sar, zise Heather și, spunând asta, își dădu seama cât de stupid suna, cât de stupid era.

Brusc, se gândi că ar putea vomita. *O să te încurajez*, îi zisese Heather lui Natalie. Vina era acolo, pulsând odată cu greața. Dar vocea lui Matt acoperea tot. Vocea lui Matt, iar dincolo de ea imaginea unor pete de apă deasupra patului ei; sunetul estompat al muzicii din parc; mirosul de iarbă și de țigări; râsul și, mai târziu, țipătul cuiva. *Tâmpitule...*

— Nu poți sări, zise Nat privind-o fix. *Eu sar.*

— Vom sări împreună, spuse Heather.

Natalie înaintă doi pași. Heather văzu că strângea pumnii ritmic. Îi strânse, îi desfăcu. Îi strânse, îi desfăcu. Îi strânse, îi desfăcu. De trei ori.

— De ce faci asta?

Întrebarea fu aproape o șoaptă. Heather nu putu să răspundă. Nici măcar nu știa, nu prea bine. Tot ce știa – tot ce simțea – era că aceea era ultima ei șansă. Așa că zise doar:

— O să sar acum. Înainte să îmi pierd curajul.

Când se întoarse spre apă, Natalie se întinse spre ea, de parcă ar fi vrut să o tragă înapoi. Dar nu o făcu. Lui Heather i se părea că piatra de sub ea începuse să se miște, săltând ca un cal. Brusc, avu senzația îngrozitoare că își va pierde echilibrul, se va rostogoli pe panta abruptă și își va sparge capul.

Panica.

Înaintă cu pași mici, șovăitori și tot ajunse prea repede la margine.

— Prezintă-te! răsună vocea lui Diggin.

Sub ea, apa neagră ca petrolul era încă plină de adolescenți. Voia să strige – *Dați-vă la o parte, dați-vă la o parte, o să vă lovesc!* –, dar nu putea vorbi. Abia putea să respire. Parcă două pietre i-ar fi apăsât pe plămâni.

Și, brusc, își aminti de Chris Heinz care, cu patru ani în urmă, băuse o cinzeacă de votcă înainte să sară și alune-case. Sunetul produs de capul lui când se lovise de pietre fusese slab, aproape ca al unui ou care se sparge. Își aminti cum toți alergaseră prin pădure și cum arătase trupul său lovit și lipsit de viață, pe jumătate scufundat în apă.

— Spune-ți numele! zise Diggin din nou.

Iar mulțimea scandă:

– Numele, numele, numele!

Deschise gura și zise pe un ton spart:

— Heather! Heather Nill!

Vocea i se stinse, luată de vânt. Ovațiile continuă:

— Numele, numele, numele!

Apoi:

— Sari, sari, sari!

Se simțea de parc-ar fi albit până și pe dinăuntru, de
parc-ar fi fost plină cu zăpadă. În gură simțea gust de vomă.
Trase aer în piept. Închise ochii.

Și sări.